

Габрово само да се избавятъ отъ приближаванъето на турската войска или просто бѣгахъ. Трети останахъ въ Габрово за да очакватъ потвърждение или нови извѣстия за четиредесетъ-хилядната войска, или нейното появление близо до градътъ. Но тя не се яви нито въ този нито на другия день, а ние скоро забравихме тревогата и престанахме да мислимъ за нея. При всичко това макаръ и да не мислехме именно за нея, но не е възможно да рѣчемъ, че бѣхме съвсѣмъ спокойни, защото при насъ дохождахъ непрѣстанно все нови и нови тревожни слухове; най-напрѣдъ се разчу, че сме претърпѣли голѣма несполука при нападението на Илѣвенъ; говоряха че само ранени има до 1800 души. Отъ начало ние се утѣшавахме съ надѣжда, че, може-би това извѣстие да е лъжовно; но послѣ се принудихме да повѣрваме. Подиръ това пристигна извѣстие, ужъ че турската войска която отстъпила отъ Никополь, тръгнала за Търново, а може-би, — нѣкои го намирахъ на умътъ си — тя ще удари право на Габрово; на всѣкой начинъ голѣма злочестина заплашва този градъ.

Слушашъ тия разкази, и отъ тѣхъ ти става тѣжно и страшно; нѣма душевно спокойствие, заради това нѣма и охота за да се предприеме нѣщо; челоуѣкъ като очаква таквие невикани гости нѣма воля да се занимава съ нищо. Живѣешъ мѣчно и печално? ипохондрия те завладѣва и даже музиката не може да те излѣчи отъ нея: чува се като свирятъ въ лагерътъ валсъ и полка, но тѣ не само че не те радватъ, а виждатъ ти се дори неумѣстни и, като дисонансъ, раздражаватъ нервитѣ. Въ едно нѣщо азъ намирахъ срѣдство да распяждамъ тѣжното настро-